

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., a JUDr. Pavla Vrchy, v právní věci žalobců **a) nezl. ██████████**, narozeného dne ██████████ a **b) ██████████**, narozené dne ██████████, obou trvale bytem v ██████████, obou zastoupených Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem v Brně, Burešova 615/6, proti žalované **Zdravotnické záchranné službě Jihomoravského kraje, příspěvkové organizaci**, se sídlem v Brně, nám. 28. října 23, IČ 00346292 zastoupené JUDr. Janem Machem, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 28, o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 24 C 3/2011, o dovolání žalobců proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. června 2013, č.j. 1 Co 44/2013-437, takto:

Dovolání žalobců **se odmítá.**

Stručné odůvodnění

(§ 243f odst. 3 o.s.ř.):

Rozsudkem ze dne 16. listopadu 2012, č.j. 24 C 3/2011-347, (poté co jeho první rozsudek v této věci byl zrušen Vrchním soudem v Olomouci) Krajský soud v Brně výrokem I. uložil žalované povinnost zaslat žalobkyni b) omluvný dopis ve znění uvedeném v rozsudku, výrokem II. žalované uložil povinnost zaplatit nezletilému žalobci a) částku 50.000,- Kč, výrokem III. žalované uložil zaplatit žalobkyni b) rovněž 50.000,- Kč a výroky IV. - VI. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalované Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 27. června 2013, č.j. 1 Co 44/2013-437, výrokem I. rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a výrokem II. nařídil, aby ve smyslu ustanovení § 221 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudce.

Proti usnesení odvolacího soudu podali oba žalobci včasné dovolání, které výslovně směřují proti oběma jeho výrokům. Podávají je z důvodů podle § 237 o.s.ř., protože se domnívají, že rozsudek (správně usnesení) spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když jsou přesvědčení o tom, že odnětí věci dosavadnímu samosoudci je protiústavní a ryze účelové.

K podanému dovolání se vyjádřila žalovaná, která se domnívá, že nejsou splněny podmínky pro dovolání, protože nejde o konečné rozhodnutí v příslušném řízení a nejde o žádný z případů uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř. Navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání buď odmítl, případně zamítl jako nedůvodné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) přihlédl k čl. II bodu 7. zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a dále čl. II bodu 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a vyšel tak ze znění tohoto procesního předpisu účinného od 1. ledna 2013 do 31. prosince téhož roku. Po té se nejprve zabýval otázkou přípustnosti tohoto dovolání.

Přípustnost dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, jimiž se odvolací řízení končí, upravuje § 237 a § 238 o.s.ř., náležitosti dovolání pak § 241a o.s.ř.

Podle ustanovení § 241a odst. 2 o.s.ř., v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Podle ustanovení § 237 o.s.ř. pak platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je (podle § 241a odst. 2 o.s.ř.) obligatorní náležitostí dovolání. Má-li být dovolání přípustné podle § 237 o.s.ř., jsou dovolatelé povinni v dovolání vymežit, které z tam uvedených hledisek považují za splněné, a blíže je specifikovat (v podrobnostech viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. 29 NSČR 55/2013, nebo ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013, která jsou veřejnosti dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz, přičemž proti druhému z nich podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. ledna 2014, sp. zn. I. ÚS 3524/13, dostupným z nalus.usoud.cz).

Uvedeným požadavkům na vymezení předpokladů přípustnosti dovolání dovolatelé v dovolání v projednávané věci nedostáli.

Tento nedostatek dovolání nelze již odstranit, neboť lhůta pro podání dovolání, během níž tak bylo možno učinit (srov. ustanovení § 241b odst. 3 větu první o.s.ř.), dovolatelům již uplynula.

Jde přitom o vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení, neboť v důsledku absence uvedené náležitosti nelze posoudit přípustnost dovolání. Nejvyšší soud je proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), jako nepřípustné odmítl (§ 243c odst. 1 věta první a odst. 2 o.s.ř.).

Pouze jako *obiter dictum* pak lze uvést, že Ústavní soud v nálezu ze dne 22. října 2009, sp. zn. IV. ÚS 956/09 (dostupným z nalus.usoud.cz) konstatoval, že použití ustanovení § 221 odst. 2 o.s.ř. přichází v úvahu pouze tehdy, je-li *důvod k obavě, zda by řízení skončilo odpovídajícím způsobem, pokud by se konalo před týmž senátem (samosoudcem) či soudem*. Právě o takovýto případ se dle názoru odvolacího soudu v posuzované věci jedná, když samosoudce soudu prvního stupně nerespektoval závazný právní názor zřetelně a konkrétně vyslovený odvolacím soudem.

O náhradě nákladů dovolacího řízení nebylo v řízení rozhodováno, protože rozhodnutím o dovolání řízení ve věci nekončí (srov. § 151 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 11. června 2014

JUDr. Pavel P a v l í k, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Ivana Čechovská